

[S. Rasmussen.]

staaende Fag, vilde det paa mange Maader give en fyldigere Uddannelse for den Mand, som ikke faar særlig Brug for en speciel Uddannelse enten i sproglig-historiske eller i matematisk-naturvidenskabelige Fag.

Med disse Bemærkninger ønsker jeg kun at sige, at vi i det store og hele tror, at dette Lovforslag vil blive til Gavn for vore Læreres Uddannelse og derved til Gavn for de Børn, som disse Lærere kommer til at undervise, og selv om jeg maaske ogsaa nærer en lille Smule Tvivl om, at de økonomiske Beregninger holder Stik, vil vi heller ikke fra vor Side vige tilbage for den Udgift, der er forbundet dermed, hvis en saadan forbedret Undervisning, som jeg mener dette Forslag skaber Mulighed for, kan højne vor Lærerstand og derved blive til Gavn for det danske Folks Børn.

Marie Hjelm: Alene den Omstændighed, at den gældende Seminarielov skriver sig i det seneste fra 1894, gør det forstaaeligt, at man nu efter 30 Aars Forløb maa skride til en Revision af den. Den Udvikling, der i disse Aar er foregaaet paa alle Omraader, er jo umaadelig og har bragt med sig forøgede Krav om Uddannelse og Dygtiggørelse. Befolkningens Tilvækst og Vanskelighederne i Erhvervslivet har gjort Konkurrencen særlig hidsig, og Følgen deraf er ganske naturligt blevet, at man stadig har ment at maatte udvide og forøge den Kundskabsmasse, der bibringes Ungdommen. Derfor tror jeg nok, man kan sige, at det i høj Grad er Livets Krav, som nødvendiggør en bedre Uddannelse af vor Lærerstand. Læreres Opgave er jo at meddele Børnene det, de senere skal bygge videre paa, meddele dem Kundskaber og Udvikling, og han maa derfor have et godt og velforsynet Arsenal at tage af. Derfor er Fag efter Fag blevet lagt ind under Seminariernes Pensum, og i de 3 tildelte Læseaar har det været et strengt Lektierteri og en utrolig Udenadslæren, som har optaget den unge Mand eller unge Kvinde, som ønskede at uddanne sig til Lærer. Med denne forøgede og forjagede Lektie læsning har der ikke kunnet blive Tid til Selvtænkning eller til et friere Studium af de Fag, man beskæftigede sig med, og derfor er det efter min Mening den allervigtigste og den allerstørste Forbedring i dette Lovforslag, at Læsetiden bliver forøget med et Aar, fra 3 til 4 Aar.

At Seminarietiden skal være paa 4 Aar, er et Ønske, som er almindelig næret af Lærerstanden. Det er Lærerstanden som

saadan gaaet ind for, det er saa at sige alle sag- og fagkyndige enige om, og det er et Ønske, som den store Skolekommission — det er allerede nævnt flere Gange i Dag — var enig om. Det er umuligt at sidde et saadant Ønske overhørig. Det forekommer mig beundringsværdigt, at Lærerne saa aabent erkender, at deres Uddannelse er mangelfuld; det er saamænd sjældent, at Mennesker og en hel Stand som saadan erkender, at der er noget i Vejen med dem, men her erkender vor Lærerstand det, og det tjener den i høj Grad til Ære, at den aabent og ærligt siger: Vi mangler noget, vi trænger til forøgede Kundskaber, vi trænger til at udvide vor Horisont, f. Eks. ved Kendskab til fremmede Sprog, og det glæder mig, at deres Ønske nu vil blive opfyldt gennem Vedtagelsen af det foreliggende Forslag.

I Modsætning til Loven af 1894 nævner dette Forslag i sin § 6 de Fag, som Seminarieundervisningen skal omfatte. Dette bliver altsaa her lovbestemt. Jeg vil gerne udtale min Tilfredshed med, at det oprindelige Forslag om to obligatoriske Sprog er blevet forandret, saa at der nu kun bliver Tale om eet fremmed Sprog som obligatorisk. Eet fremmed Sprog er nok. Jeg har selv beskæftiget mig en Del med Sprog, og jeg ved, at der skal et langt Studium til for blot nogenlunde skriftligt og mundtligt at beherske et fremmed Sprog, men 4 Aars jævnt og flittigt Arbejde kan naturligvis bringe Eleven vidt, og vi kan alle være enige om, at det i stadig stigende Grad er nødvendigt at eje denne Nøgle, der lukker Døren til det fremmede op for os, i vor Tid, da vi paa alle Maader, ved alle de tekniske Fremskridt, er rykket fremmede Lande og Nationer saa nær. Dog vil jeg gerne henstille til den højtærede Undervisningsminister, at Optagelsesprøven i det fremmede Sprog bliver saa lempelig som muligt for dog ikke at blive for stor en Hindring for den, der ønsker at optages paa et Seminarium.

Endnu en Henstilling til den højtærede Minister vil jeg gerne gøre, medens jeg er ved at tale om Fagene. Det bliver jo Ministeren, der skal fastsætte — saadan som det ogsaa staar i § 7 — Maalet for Undervisningen og Fordringerne i de enkelte Fag; jeg formoder, at det bliver i Samarbejde med Skolekonsulenterne og maaske ogsaa med Seminarielæderne. Jeg vil da bede den højtærede Minister pege paa Nødvendigheden af, at der bliver givet de unge Elever Anvisning paa, hvordan de skal give Børnene Kendskab til det, man i Almindelighed kal-